

Arrest

nr. 217 586 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 oktober 2009 België is binnengekomen, diende op 8 oktober 2009 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 maart 2010 nam de commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij aangetekende brief van 9 en 25 juli 2018 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.4. Op 27 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 september 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 08/10/2009
Overdracht CGVS: 13/11/2009*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 23/08/2018, van 09u15 tot 10u02. U werd bijgestaan door een tolk Badini–Nederlands. Uw advocaat, meester De Meyer loco meester Vryens was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soenniet van gemengde Arabisch, Koerdische afkomst. U was herder tot u op 1 juli 2009 solliciteerde bij de Irakese politie in Zummar. Op 1 september 2009 ontving u een positieve beslissing en u kon op 1 oktober 2009 beginnen werken bij de lokale politie. U ontving vervolgens in september 2009 twee dreigbrieven van een onbekende terroristische groepering. Deze terroristische groepering beschouwde de politie als ongelovigen en een onderdeel van het Amerikaanse leger. Uw oom werd op de hoogte gebracht van deze dreigementen en stapte met de dreigbrieven naar de politie. De politie beloofde de zaak te onderzoeken maar deed uiteindelijk niets. U ontvluchtte Irak op 13 september 2009. U zou in België zijn aangekomen op 7 oktober 2009 en u diende hier op 8 oktober 2009 een verzoek om internationale bescherming in.

Hoewel er geen geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden problemen in Irak, werd u op 30 maart 2010 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van uw herkomst uit de provincie Ninawa, Centraal- Irak.

Op 27 juni 2016 werd u door de Correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf (met uitstel voor vijf jaar, behoudens de reeds ondergane voorhechtenis) en een geldboete van 5.000 euro (waarvan 4.000 euro met uitstel voor drie jaar) wegens het misdrijf van mensensmokkel met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

Op 7 mei 2018 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 23 augustus 2018 om de mogelijkheid van de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren. Tijdens dit persoonlijk onderhoud beweerde u niet naar Irak terug te kunnen keren omwille van de problemen die u eerder tijdens uw verzoek om internationale bescherming al aanhaalde, nl. de bedreigingen die u van een terroristische groepering zou gekregen hebben omdat u werkzaam was voor de politie. Daarnaast verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar Irak omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en het feit dat u niet wist waar uw familie zich bevond. Voorts stelde u dat u uw subsidiaire beschermingsstatus diende te behouden omdat u hier al 9 jaar leeft en u zonder papieren niet meer kan werken of naar de dokter gaan. U verklaarde dat u hier steeds gewerkt hebt, dat u geïntegreerd bent en dat u uw leven hier wenste verder te zetten. U voegde eraan toe dat u geen mensensmokkelaar was.

B. Motivering

Op 30 maart 2010 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 27 juni 2016.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot 18 maanden gevangenisstraf (met uitstel voor vijf jaar, behoudens de ondergane voorhechtenis) en een geldboete van 5.000 euro (waarvan 4.000 euro met uitstel voor drie jaar) wegens het misdrijf van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van de Correctionele rechtbank van Gent blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo werd er rekening gehouden met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

De rechtbank was tevens van oordeel dat de door uw raadsman gevraagde heromschrijving naar het misdrijf waarbij de hulp die u aan de illegale vreemdelingen gaf slechts was ingegeven door humanitaire redenen niet van toepassing is nu uit het onderzoek is gebleken dat u actief lid was van een vereniging die op haar beurt deel uitmaakte van een groter netwerk van mensensmokkelaars in Istanbul, Calais en het Verenigd Koninkrijk. De transporten van vreemdelingen waren dan ook niet toevallig en kaderden in een ruimer "businessconcept" dan de beweerde liefdadigheid. Ook bleek uit de verklaringen van de illegale vreemdelingen dat zij grote bedragen dienden neer te tellen voor hun transport, wat het karakter van liefdadigheid meteen uitsluit.

De rechtbank achtte de u ten laste gelegde feiten als bewezen en oordeelde (zie pag. 14 van het vonnis van 27 juni 2016): "De beklaagden maakten zich schuldig aan het misdrijf van mensensmokkel. Zij hebben ingespeeld op de prangende vraag van illegale vreemdelingen die zich omwille van hun zwakke en precaire administratieve positie onmogelijk via normale transportmogelijkheden naar Engeland konden begeven. Op die manier hebben zij munt geslaan uit de onfortuinlijke positie van dergelijke vreemdelingen, op zoek naar een beter lot. Niet alleen getuigt dit van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, het ondermijnt de maatschappelijke orde die de diverse overheden onderling, ook in het opvangen van thans piekende stroom vluchtelingen, tracht te handhaven. Dergelijke feiten verstoren de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze." De rechtbank achtte een werkstraf overigens niet in verhouding met de zwaarwichtigheid van de feiten en de ernstige verstoring van de nationale en internationale maatschappelijke orde.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 23 augustus 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Vooreerst ontkent u de feiten en beweert u geen mensensmokkelaar te zijn (CGVS, pg. 5). Zoals reeds eerder gesteld, werden de u ten laste gelegde feiten door een vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent als bewezen beschouwd en is het CGVS gebonden aan deze vaststelling. Het louter ontkennen dat u een misdrijf gepleegd heeft, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Hiernaast haalt u aan dat u uw subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden omdat u hier in België een leven hebt opgebouwd. U zei dat u hier al 9 jaar leefde en u zonder papieren niet kan werken of naar de dokter gaan. U verklaarde dat u nooit eerder in opspraak was gekomen, dat u hier steeds gewerkt had, dat u geïntegreerd was en dat u uw leven hier wenste verder te zetten (CGVS, pg. 5 & 6). Voorts legde uw advocaat documenten neer die uw integratie moeten aantonen. Er wordt in deze documenten verwezen naar het feit dat u als zelfstandige werkt, en dat u lessen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie volgde. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit alles – zowel uw verklaringen als uw documenten - geen afbreuk doen aan het vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 27 juni 2016, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor het misdrijf van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Tot slot, beweert u nog dat u niet kan terugkeren naar Irak omwille van de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald, met name dat u het land diende te ontvluchten nadat u bedreigd werd door een terroristische groepering omwille van uw werk voor de politie (CGVS, pg. 6). Zoals reeds eerder beargumenteerd werd in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 maart 2010, kan er geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die u van een terroristische groepering zou gekregen hebben naar aanleiding van uw werk voor de politie. Het gegeven dat u naar aanleiding van een evaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft uw verklaringen over de algemene veiligheidstoestand in Irak én uw verklaring dat u niets meer weet over uw familie in Irak (CGVS, pg. 6), dient wederom te worden vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 27 juni 2016, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor het misdrijf van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Er kan wat betreft de algemene veiligheidstoestand bovendien verwezen worden naar de niet-terugleidingsclausule die aan het einde van de beslissing werd toegevoegd.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van het artikel 55/4§1, c) van de Vreemdelingenwet ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht
Manifeste beoordelingsfout."

Hij licht toe als volgt:

"1. Verzoeker is afkomstig van Irak.

Op 30 maart 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verleend.

Echter, omdat verzoeker een "ernstig misdrijf" in België zou hebben gepleegd, ging op 27 september 2018 de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus (cf. stuk 1).

2. Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 mei 2015 nr. X waarin de Raad het begrip "ernstig misdrijf" verduidelijkt.

Met name voor de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf', wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest op de vaststelling dat het UNHCR, met betrekking tot de uitsluitingsgrond van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, een aantal factoren aangeeft ter indicatie of een misdrijf als ernstig kan worden beschouwd.

Volgens de Raad kunnen deze factoren naar analogie worden toegepast voor de interpretatie van artikel 55/4, c) Vw, met betrekking tot de uitsluiting van subsidiaire bescherming en is, volgens de UNHCR, de kwalificatie als 'misdrijf' in de nationale strafwet irrelevant, komen kleinere inbreuken niet in aanmerking komen en er moet rekening gehouden worden met:

- de aard van de handeling
- de werkelijke schade die werd aangericht
- de aard van de procedure om de strafmaat te bepalen
- de vraag of de meeste jurisdicties de handeling als een ernstig misdrijf aanzien.

3. Verzoeker wil in eerste instantie opmerken dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen volledig onterecht overging tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de intrekkingbeslissing blijkt niet of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen rekening met de werkelijke aangerichte schade, met de vraag of de meeste jurisdicties de handeling als een ernstig misdrijf aanzien,....

Immers door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt enkel, wat betreft de ernst van het misdrijf, verwezen naar de motivatie van de strafmaat van verzoeker doch de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen laat na rekening te houden met volgende vaststellingen, met name het feit :

- dat verzoeker voor de strafrechtelijke feiten in 2015 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent strafzaken, Kamer G28m, slechts werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.
- dat verzoekers incriminatieperiode slechts beperkt is tot de periode van 10 november 2015 tot en met 13 november 2014 (het betreft vier dagen) en door de rechtbank in zijn vonnis geenszins werd geoordeeld dat er sprake is geweest van een gewoonte in hoofde van verzoeker.
- dat verzoeker sedert de strafrechtelijke feiten in november 2015 niet meer in aanraking kwam met het gerecht of de politie.
- dat de strafrechtelijke veroordeling ondertussen al reeds dateert van 27 juni 2016.
- dat verzoeker sedert 2009 in België woont, de Nederlandse taal machtig is, met succes Nederlandse taallessen volgde, het attest van inburgering behaalde en via een eigen zelfstandige zaak in zijn inkomsten voorziet (cf. stukken 2, 3 en 4).

4. Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing dd. 27 september 2018 geenszins motiveert waarom met voormelde vaststellingen geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van een "ernstig misdrijf".

5. Dat evenwel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in strijd met de bepalingen/richtlijnen van het UNHCR, meer bepaald met de "The Background Note accompanies the "Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" of 4 September 2003", in casu geen rekening hield met het feit dat verzoeker slechts werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis, dat verzoeker na de strafrechtelijke feiten in 2015 (en na de strafrechtelijke veroordeling op 27.06.2016) niet meer in aanraking kwam met het gerecht en de politie, dat verzoeker reeds sedert 2009 in België woont en in de Belgische samenleving geïntegreerd is.

6. Dat verzoeker benadrukt dat, ondanks de kwalificatie van de tenlastelegging, hij slechts werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 5 jaar (behalve de voorlopige hechtenis) en dat een dergelijke straf met uitstel niet wordt opgelegd indien men niet zeker zou zijn dat verzoeker perfect zijn plaats in de maatschappij opnieuw kan innemen.

7. Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn intrekingsbeslissing derhalve heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met de vaststelling dat verzoeker slechts door de rechtbank van eerste aanleg Oost- Vlaanderen afdeling Gent afdeling Gent, Kamer G28m werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 5 jaar (behalve de voorlopige hechtenis), met de vaststelling dat de incriminatieperiode in hoofde van verzoeker slechts beperkt is tot de periode van 10 november 2015 tot en met 13 november 2014 (vier dagen) en door de rechtbank geenszins werd geoordeeld dat er sprake is geweest van een gewoonte en met de vaststelling dat verzoeker, behalve de strafrechtelijke feiten in november 2015 (waarvoor hij ook veroordeeld werd), nooit in aanraking is gekomen met het gerecht of de politie, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van een "ernstig misdrijf" in hoofde van verzoeker.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het artikel 55/4§1, c) van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

8. Dat tenslotte de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alvorens verzoeker een intrekingsbeslissing te betekenen, heeft nagelaten een onderzoek in te stellen naar de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar Irak, naar de situatie van de mensenrechten in Noord-West Irak,...

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan immers toch niet zomaar verzoekers subsidiaire beschermingsstatus intrekken zonder enig onderzoek in te stellen naar de politieke situatie en naar mensenrechtensituatie in verzoekers land van herkomst, Irak.

Dat derhalve er sprake is van niet zorgvuldig onderzoek in hoofde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alvorens een beslissing te nemen."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- een attest van inburgering van 25 juni 2013 (stuk 2);
- een "verklaring van het hoogst behaalde niveau" van 21 augustus 2018 (stuk 3);
- een bewijs van aansluiting bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds van 22 augustus 2018 (stuk 4).

De Raad merkt op dat deze stukken reeds werden voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 21, nr. 1).

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;"

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;"

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor

de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).*

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : *« Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.*

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medepllichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutandis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf.

Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3, van dezelfde wet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar de “*politieke situatie en de mensenrechtensituatie*” in zijn land van herkomst, Irak en bekritiseert zodoende het advies.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 juni 2016 door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met probatie uitstel van vijf jaar en een geldboete van vijfduizend euro voor het misdrijf mensensmokkel, gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precarie administratieve toestand zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft (Landeninformatie, stuk 23, nr. 1).

Het verzoekschrift kan niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de aard van de handeling, de werkelijke schade die werd aangericht, de aard van de procedure om de strafmaat te bepalen en de vraag of de meeste jurisdicties de handeling als een ernstig misdrijf aanzien. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de motivering van de strafmaat. Het loutere feit dat de Rechtbank van eerste aanleg oordeelde dat er geen sprake is van gewoonte in hoofde van verzoeker kan geen afbreuk doen aan de motivering van de strafmaat in het vonnis, waaruit de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief is veroordeeld blijkt. Verzoekers handelingen zijn immers geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

De overige elementen die verzoeker nog aanhaalt in het verzoekschrift, zijnde (i) de strafrechtelijke feiten van 10 november tot 13 november 2015, waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met probatie uitstel voor een termijn van vijf jaar (behalve de voorlopige hechtenis), (ii) dat verzoeker sedert de strafrechtelijke feiten in november 2015 niet meer in aanrekening kwam met het gerecht, (iii) dat de strafrechtelijke veroordeling ondertussen al dateert van 27 juni 2016 en (iv) dat hij in België geïntegreerd is, worden niet betwist, doch deze elementen en verzoekers verklaringen en documenten kunnen evenmin afbreuk doen aan het oordeel in het vonnis van 27 juni 2016 en zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te werpen op de ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is. Bovendien is het element van integratie een criterium dat verzoeker zelf aanduidt als relevant voor de beoordeling van de ernst van het misdrijf.

De Raad neemt de pertinente en omstandige motivering van de bestreden beslissing over:

“Op [29] maart 2010 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 27 juni 2016.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot 18 maanden gevangenisstraf (met uitstel voor vijf jaar, behoudens de ondergane voorhechtenis) en een geldboete van 5.000 euro (waarvan 4.000 euro met uitstel voor drie jaar) wegens het misdrijf van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van de Correctionele rechtbank van Gent blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo werd er rekening gehouden met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

De rechtbank was tevens van oordeel dat de door uw raadsman gevraagde heromschrijving naar het misdrijf waarbij de hulp die u aan de illegale vreemdelingen gaf slechts was ingegeven door humanitaire redenen niet van toepassing is nu uit het onderzoek is gebleken dat u actief lid was van een vereniging die op haar beurt deel uitmaakte van een groter netwerk van mensensmokkelaars in Istanbul, Calais en het Verenigd Koninkrijk. De transporten van vreemdelingen waren dan ook niet toevallig en kaderden in een ruimer “businessconcept” dan de beweerde liefdadigheid. Ook bleek uit de verklaringen van de

illegale vreemdelingen dat zij grote bedragen dienden neer te tellen voor hun transport, wat het karakter van liefdadigheid meteen uitsluit.

De rechtbank achtte de u ten laste gelegde feiten als bewezen en oordeelde (zie pag. 14 van het vonnis van 27 juni 2016): "De beklaagden maakten zich schuldig aan het misdrijf van mensensmokkel. Zij hebben ingespeeld op de prangende vraag van illegale vreemdelingen die zich omwille van hun zwakke en precaire administratieve positie onmogelijk via normale transportmogelijkheden naar Engeland konden begeven. Op die manier hebben zij munt geslaan uit de onfortuinlijke positie van dergelijke vreemdelingen, op zoek naar een beter lot. Niet alleen getuigt dit van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, het ondermijnt de maatschappelijke orde die de diverse overheden onderling, ook in het opvangen van thans piekende stroom vluchtelingen, tracht te handhaven. Dergelijke feiten verstoren de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze." De rechtbank achtte een werkstraf overigens niet in verhouding met de zwaarwichtigheid van de feiten en de ernstige verstoring van de nationale en internationale maatschappelijke orde.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 23 augustus 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Vooreerst ontkent u de feiten en beweert u geen mensensmokkelaar te zijn (CGVS, pg. 5). Zoals reeds eerder gesteld, werden de u ten laste gelegde feiten door een vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent als bewezen beschouwd en is het CGVS gebonden aan deze vaststelling. Het louter ontkennen dat u een misdrijf gepleegd heeft, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Hiernaast haalt u aan dat u uw subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden omdat u hier in België een leven hebt opgebouwd. U zei dat u hier al 9 jaar leefde en u zonder papieren niet kan werken of naar de dokter gaan. U verklaarde dat u nooit eerder in opspraak was gekomen, dat u hier steeds gewerkt had, dat u geïntegreerd was en dat u uw leven hier wenste verder te zetten (CGVS, pg. 5 & 6). Voorts legde uw advocaat documenten neer die uw integratie moeten aantonen. Er wordt in deze documenten verwezen naar het feit dat u als zelfstandige werkt, en dat u lessen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie volgde. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit alles – zowel uw verklaringen als uw documenten - geen afbreuk doen aan het vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 27 juni 2016, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor het misdrijf van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Tot slot, beweert u nog dat u niet kan terugkeren naar Irak omwille van de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald, met name dat u het land diende te ontvluchten nadat u bedreigd werd door een terroristische groepering omwille van uw werk voor de politie (CGVS, pg. 6). Zoals reeds eerder beargumenteerd werd in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 maart 2010, kan er geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die u van een terroristische groepering zou gekregen hebben naar aanleiding van uw werk voor de politie. Het gegeven dat u naar aanleiding van een evaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Wat betreft uw verklaringen over de algemene veiligheidstoestand in Irak én uw verklaring dat u niets meer weet over uw familie in Irak (CGVS, pg. 6), dient wederom te worden vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele rechtbank te Gent van 27 juni 2016, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor het misdrijf van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Er kan wat betreft de algemene veiligheidstoestand bovendien verwezen worden naar de niet-terugleidingsclausule die aan het einde van de beslissing werd toegevoegd."

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden waarvoor hij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 29 maart 2010 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP